

чувствителнѣ души, додѣто най-послѣ ты унесе сънъ и двамата и заспахъ.

— Слава Богу! рече Тласко. Най-послѣ, склонихъ очи, като толкозъ дрънкахъ. Сега вече дойде и мойтъ часъ, и да ся губи врѣме напраздно и неправедно, грѣхота е.

И тъй поинѣлъ до вратата на стаитѣ, въ кожто спѣше обмокренната съсъ сълзы двоица, и като ся увѣри добрѣ че е заспала, вмѣкнѣ ся вътрѣ като коткѣ. Откачи жилеткѣтъ на заспалыйтъ чужденецъ и ѣ облѣче, послѣ и палтото. Задигнѣ послѣ и ботунитѣ му и все нѣзникомъ слѣзе на долнѣйтъ катъ на земѣтъ.

Но тамо като нѣмаше свѣщъ въ тъмницѣтъ заскыта ся; и като търсяше пинингата да намѣри вратата, ненадѣйно струна ся долу въ едежъ мрачнѣ ямѣ, и о чудо! намѣри ся долу връзъ завыввы подѣ които имаше други нѣкои заспали тамъ въ мрачнѣтъ онѣзъ и неизвѣстнѣ за него дункѣ.

ГЛАВА 20.

Кяровито Паданіе

— За име Божіе, обади ся изниско единъ женскый гласъ. Смили ся съ насъ, Господарю. Той ми е годеникъ.

Тласко на вчасъ разбра работѣтъ и добы дерзость.

— Ела съмъ тука, мари!

— Ей мя, Господарю, идъ. Той ми е годеникъ този.

— Лъжешъ; не ти е годеникъ; той е крадецъ:

— Заклевамъ ти ся господарю . . .

— Излѣзте и двама горѣ да видъ азъ.

— Ахъ смили ся за мене, господарю; не мя извеждай да мя засрамишь прѣдъ господѣтъ.

— Дръжъ мя казвамъ ти за рѣкѣтъ да възлѣзъ горѣ. Ей ѣ тука рѣката ми. Ахъ ты палмнице недна!

Жената която говореше въ тъмницѣтъ намѣри рѣкѣтъ